3 Juli is geëngageerd de pianist Arn. Pennock, die het concert en solo-mineur van Saint-Saëns ten gehoore zal brengen. Na de pauze is het programma vastgesteld als volgt: Dirk Schäfer, de Javaausche Rhapsodie, Massenet, Prélude uit Hérodiade; Grieg, Zwei Norwegische Tänze en Liszt, Polonaise E dur.

Henri Nolles zal op Woensdagmiddag 4 Juli wederom eene kindermatinee in de Kurzaal geven.

Des avonds zal onder leiding van Schnéevoigt de pianist Wladimir Horowitz optreden met het 2de concert van Brahms. Als orkestwerken vermelden wij o.a. Suite G dur voor strijkorkest van Bach; de balletsuite Les petits Riens van Mozart en Variationen und Fuge über ein Thema von Mozart van Reger.

Het gezelschap Pisuisse, bestaande uit Lodewijck, Sofia Calirrué, Hans Snel, Henk Stuurop en Paul Collin zal Donderdag 5 Juli een avond van vroolijke kunst in de Kurzaal geven. Lodewijck zal stemmingwijsjes voordragen; Hans Snel zal zich laten hooren met piano, guitaar en harmonica; Sofia Galirrué zal Spaansche dansen geven; Paul Collin Nederlandsche en Fransche liedjes; Henk Stuurop wordt aangekondigd zingend aan z'n klavier, terwijl het vijftal gezamenlijk samenzangen om den vleugel zal geven en zich als Les Troubadours de Montmartre zal laten hooren in verschillende Fransche wijsjes met begeleiding van viool, guitaar en harmonium.

Na afloop te ongeveer half elf, zal bij gunstig weer een vuurwerk op het strand worden afgestoken.

Horowitz zal eveneens de solost zijn van het Symphonieconcert op Vrijdagavond 6 Juli en onder Schnéevoigt het derde pianoconcert van Rachmaninoff voordragen. Vóór de pauze speelt het orkest de Tragische Ouverture en de 3e symphonie van Brahms.

Woensdagmiddag aanst. zal in de zalen van de N.V. Kunsthandel Esher Surrey, Lange Voorhout 58, een tentoonstelling worden geopend van werken door A. van den Berg naar aanleiding van zijn 75sten verjaardag. Bij deze gelegenheid zal door den heer J. P. Ros waarnemend directeur van de Academie van Beeldende Kunsten het openingswoord worden uitgesproken.

Bij de Gebroeders Koch alhier wordt tot 19 Juli een tentoonstelling gehouden van etsen door Suze de Lint.

In het Stadion Hohe Warte zullen van half tot eind Juli uitvoeringen in de open lucht gegeven worden van Die Meistersinger von Nürnberg, met een orkest ter sterkte van 200 musici.

CONCERT- EN THEATERGIDS.

Het Vereenigd Haagsch Tooneel, leider J. F. Mertens, zal van 14 Juli af openluchtvoorstellingen geven op het kasteel Oud-Wassenaer. Opgevoerd worden Kloris en Roosje en De Klucht van de Koe.

In deze stukken zullen optreden: Nico de Jong, Jan C. Vos Jr., Jacques Snoek, Ludzer Eringa, Ad. Heeringa, Willy van Driest, Cato Mertens—de Jaeger, Kitty Posthumus, Corrie Heerings, Tilly de Jong. Het orkest staat onder leiding van Henri Zeldenrust. Tevens zal een ballet meewerken.

Het zangspel Des Dichters Heine erste Liebe zal nog slechts tot en met Vrijdag 6 Juli a.s. op het repertoire van de Fritz Hirsch Operette in den Princesse-Schouwburg gehandhaafd blijven. Deze tevens 25e voorstelling zal een feestelijk karakter dragen en ook de laatste zijn in dit zomerseizoen.

De reden is, dat de directie contractueel verplicht is tot opvoering van de bekende operette Die Fledermaus, van Johann Strauss, waarvan de eerste voorstelling is vastgesteld op Zaterdag avond 7 Juli.

Het koor en het orkest zijn voor deze gelegenheid aanmerkelijk versterkt; nieuwe décors en costuums voltooien de aankleeding. De beste krachten van het gezelschap vervullen de hoofdrollen.

FILMKRITIEK

ASTA-THEATER.

De Wandelende Jood.

Tijdens het kijken naar deze lange, lange film kwam ik censklaps tot de ontdekking, dat wij eigenlijk altijd erg onbillijk tegenover de films van „Cinéromans" zijn. Want die filmwerken doen in onze lage landen altijd op de ongunstigste wijze hun intree. Ten eerste zijn er hier veel minder menschen, die branden van verlangen, om het eertijds zoo beroemde boek van Eugène Sue eens in filmbeeld te zien, dan in Frankrijk. Wie kent hier eigenlijk „le Juif Errant"? Maar voorts is van veel meer belang nog, dat de onderhavige film eigenlijk oorspronkelijk een vijfweeksche serie-film was en zoo bij wijze van feuilleton in Parijs en Brussel werd vertoond. Maar wie zou er wat voor voelen, om zoo'n eindeloos „wordt vervolgd" naar ons Haagsche Asta te brengen? Daarom gaat de schaar er in en geen klein beetje. Wat we hier dus krijgen, is een vestzak-editie van den Wandelenden filmjood. Hoe kan er onder zulke omstandigheden iets terecht komen van een billijke kritiek?

Daarom wijs ik liever op het boeiende journaal, al is het wèl opvallend en spijtig, dat daarin niet — zooals vroeger — Hollandsch nieuws is opgenomen. Me dunkt: dat mochten we van Asta toch verwachten.

CITY-THEATER.

De Groote Parade.

Uit onze première-kritiek:

....„Deze film is een huiveringwekkende spiegel, die ons den oorlog kijken laat, zooals hij is. Een ieder moge uitmaken, of hem dat bevalt. Men kende tot dusver het apparaat nog niet, waarmee men den krijg zóó natuurgetrouw voor oogen stellen kon, als door de film.... Hier is een wapen gesmeed tegen den oorlog. En een film als deze blijft niet zonder gevolg. Een onvergetelijke film, die haar eigen weg baant!... Het is nu en dan adembeklemmend: al die gave lichamen, die bloeiende levens opgaand naar die hel van explosiemiddelen.."

KURHAUS-CINEMA.

Fauteuil 47.

Bij het vertoonen van deze film proef je heel duidelijk dat „Fateuil 47" van Louis Verneuil een verbazend amusant tooneelstuk moet zijn. Herhaaldelijk moet je grinniken om de koddige teksten en je belooft jezelf: Zoodra ze dat weer eens geven, ga ik het vast en zeker zien!....

Dit is eigenlijk heelemáál geen film; het is een tooneelstuk gebleven ;nu ja.... op een wit doek geprojecteerd, maar niet de beelden, doch de tekst houden je in de vroolijke stemming. En wéér wordt ons bewezen, dat tooneel en film tweeërlei zijn en elk hun eigen eischen stellen. En als de film — zooals nu hier — geen moeite doet voor een eigen aard, eigen uitdrukkingskunst, dan missen we de pointes, die het tooneelstuk ongetwijfeld heeft gehad en waarom je jezelf dan ook hebt voorgenomen te zijner tijd eens naar den schouwburg te gaan....

Maar daarvan afgezien, biedt deze film vermakelijk spel en grappige teksten, zoodat men er zich bèst kan amuseeren!

* * *

Derby.

Als het begint.... bij die prachtige aanvangsbeelden.... denk je enthousiast: — „Jongen, dat kan goed worden!", maar zulk een rhythme houden alleen de Russen vol. En dus na honderd meter zijn we ingeschrompeld tot een gewone, levendige, lang niet kwade renbaan-film, met al de wisselvalligheden van renstalbezitters, bookmakers, sportjournalisten, jockeys en de aankleve van dien. En ook wij, onschuldige toeschouwers worden verleid tot wedden, wie het winnen zal: Peter de Groote of Isabel en ik zou het u hier wel even kunnen vertellen, maar dat mag ik niet, want dan blijft er voor u niets over, om straks naar uit te zien. Maar die eerste honderd meter zijn werkelijk buitengewoon!

Dokken en Veren.

De Rotterdamsche filmfabriek Transfilma heeft een héél mooi filmpje gemaakt van de gemeentelijke dokken en veren der Maasstad. Op de I. T. F. is het herhaalde malen vertoond, maar niet besproken! Daarom vestig ik nog eens graag de aandacht op dit uiterst schilderachtig beeld van het Rotterdamsch havenbedrijf, dat zoo gevoelig en goed gefilmd werd!

TRIANON-THEATER.

Pas op voor de Weduwvrouwtjes.

Begint heel moppig, dank zij het vermakelijk spel dier uitmuntende actrice: Laura La Plante, die ik zéér in uw aandacht aanbeveel. Maar al gauw (bij die woonschuit) wordt het àl te grappig. Er bestaan grenzen voor zooiets. Dan wordt het een dwaas heen en weer schimmen van groteske schaduwen en de illuzie is er af. Maar kom aan! Het is zomer en dan valt het niet altijd mee, een goede film te krijgen. Men zij dus niet te critisch en lette vooral op de blonde Laura, die waarlijk spelen kan!

De gevaren eener Wereldstad.

Oorspronkelijke titel: „Love me and the World is mine". Regie: E. A. Dupont, de meesterlijke schepper van „Variété". Herkomst: Amerika, waar Dupont (voor de Universal) één of enkele films gemaakt heeft, vóór hij naar Engeland ging. Plaats van handeling: Weenen vóór den oorlog.

Dus: een Amerikaansche film van Weenen onder Duitsche regiefilm is wèl internationaal!

Dupont is een meester en dus is ook deze film — làng niet zijn beste — vòl interessante dingen. Het is een sentimenteel verhaal, maar zóó, dat u geboeid blijft kijken, zóó, dat het u toch voortdurend raakt, zóó, dat u meeleeft met de liefdesgeschiedenis der jonge Roserl, die héél teer en schuw door Mary Philbin wordt vertolkt. De film is al een paar jaar oud, maar nieuwere films kunnen een voorbeeld nemen aan vele der regie-vondsten. Ook de Weensche sfeer is prachtig getroffen!

En ook moet ik u wijzen op de uitmuntende muzikale illustratie, die deze film 'n bijzonder relief geeft!

APOLLO-BIOSCOOP.

Om de Heerschappij der Zee.

Een film met prachtige opnamen! Zij speelt in de vorige eeuw, toen Amerika plots kwam opzetten als de ernstige concurrent van Engeland, om den theehandel naar zich toe te trekken. De prachtige driemasters zeilden met ongekende snelheid en de beelden daarvan zijn zéér bezienswaardig, evenals de pittoreske opnamen van Koningin Victoria's hof en vele andere scènes.

Even moet ik u nog een grappig staaltje vertellen van de commercieele inzichten der (Amerikaansche) makers van dit filmwerk. Die strijd om de heerschappij der zee werd toentertijd door Engeland gewonnen. Maar de filmfabriek levert naar verkiezing kopieën, waarin Engeland of Amerika winnen U kunt datgene bestellen, wat u het liefst ziet: Wahrheit of Dichtung.

Maar dat neemt niets weg van het feit, dat het een zeer schilderachtige en interessante film is, die u stellig moet gaan zien!

SALON DE COIFFURE
TOM HOLLINGA
PERMANENTE Ondulatie
DIPL. PARIJS.
Tel. 14062. — Noordeinde 202, hoek Hoogewal.

FLORA-BIOSCOOP.

What Price Glory?

Bij eerste opvoering schreef ons blad o. m.:

....„Al het duivelsche van tank en mitrailleur, mortier en gifgas, mijn-explosie en de rest en àl die jonge soldatenlevens, àl die trouwhartige kerels, die ten doode gedoemde menschen, die àl maar warm, rood bloed offeren.... ach, daar is geen beschrijven aan! Wat absoluut onmogelijk in honderd bladzij is neer te schrijven, toont de film „What Price Glory?" in enkele beeldenreeksen. Dat vlijmt door het hart, dat is onvergetelijk!.... Ons land bezit tal van pacifistische vereenigingen. Als zoodanig namen deze niet de minste of geringste notitie van oorlogsfilms. Nu komt wéér een kans.... Luistert, besturen, en weest onmiddellijk actief.... Hier kan Bertha von Süttner niet bij halen!.... Houdt het u voor gezegd!"

OLYMPIA-THEATER.

De Venus van Venetië.

Uittreksel uit de première-kritiek:

„....Het is een romantische comedie, uitstekend verfilmd en pittig gespeeld. Men heeft er een Venetië voor gebouwd, dat er zijn mag, dat buitengewoon suggestief werkt En het heele verloop dezer vlotte film is zóó boeiend, zóó amusant, zóó alleraangenaamst bezighoudend, dat ik u zonder voorbehoud aanraad, dit werkje eens te gaan zien...."

Verboden Liefde.

Uit de bespreking bij eerste opvoering:

„....De verboden liefde in kwestie is die van een kroonprins voor iemand beneden zijn stand. U kent dat. Maar iederen keer zit 'n mensch weer in spanning over den afloop.... Een vlotte film, die vol bezienswaardige beelden is, een montere film, die makkelijk verloopt, een kwieke film, als een spoorwegromannetje...."

THEATER DE SEINPOST.

De Gescheiden Vrouw.

Uit onze première-kritiek:

„....Voor ons Hagenaren heeft deze film een charme apart: Scheveningen verheven tot operette-oord! Ja, het is hetzèlfde Kurhaus, dezelfde Pier, de welbekende badkoetsjes.... en toch is 't anders.... het is allemaal één tikje mooier dan de werkelijkheid, iets gracieuzer, luchtiger, fijner.... zooals dat in een operette hóórt te zij-n. Mady Christians speelt guitig en ondeugend.... maar hoofdzaak is 't herboren Scheveningen, dat hier zijn Hollandsche degelijkheid inruilde voor 't frivolité der schuimende operette!"

Als tweede hoofdnummer gaat een reprise van „De Snelheidsmaniak".

L. W.

„Weet je ook wat het verschil is tusschen een taxi en een tram?"
„Neen!"
„Nòu, dan gaan we maar met de tram".
(Texas Ranger).

DE MINUUT DIE EEN JAAR SCHIJNT TE DUREN

Consternatie, vermengd met sympathie van de cricketclub voor den meneer, die één keer voor de aardigheid eens wou meespelen en die den bal mepte door de ruit van een man, die altijd al herrie gemaakt heeft over ballen die in zijn tuin terechtkwamen..

DE ELFDE MUZE

Wij leven in den tijd van de kampioenschappen en de kampioenen. Ik heb dan nog niet eens het oog op de aanstaande Olympische athletiekprestaties, waar lenige Yankees zullen aantoonen, dat het feitelijk kinderwerk is om op de eerste verdieping naar binnen te springen, wanneer je den sleutel vergeten mocht hebben, waar stoere Finnen zullen bewijzen, dat een goedgetraind en fit man buiten treinen, auto's, trams enz. kan, daar alles te voet vlugger gaat; waar groote Germanen verschrikkelijk ver met speren zullen gooien en stevige Zweden nog veel verschrikkelijker en verder, en waar veertigduizend menschen halleluja zullen roepen, wanneer een heer in het wit met een figuurtje op zijn borst blijken zal 1/10 seconde minder noodig te hebben voor het loopen van 5000 meter dan tot dusver als usantieel werd beschouwd.

Neen, ik bedoel meer die bijzondere kampioenschappen, vallende buiten Olympische tournooien, ik heb bijvoorbeeld den heer in Toledo op het oog, dien men zoo op het eerste gezicht voor een gewoon burger zou houden, doch die in werkelijkheid niemand minder is dan de kampioenbroodjes-met-ham-eter, die zijn tegenstanders bij den laatsten wedstrijd vele broodlengtes achterliet; ik denk aan den man in Chicago, die als een weinig hoovaardig mensch ergens heel gewoon op de 44e verdieping woont, doch voor wien wij allen deemoedig het hoofd hebben te buigen, waar het op het consumeeren van slagroomtaartjes aankomt, die ons zeker drie banketbakkerswinkels van behoorlijke capaciteit voorblijft; ik herinner mij den jongeling, die in den kortst mogelijken tijd van San Francisco naar Nieuw-York liep, niet omdat hij zoo graag uit Nieuw-York wou zijn of zoo graag uit Frisco weg, doch alleen omdat hij den naam wou hebben van den snelsten Frisco—Nieuw-Yorklooper.

Ik heb nog meer speciaal het oog op den heer, die kort geleden het record pianospelen op zijn illusteren naam bracht, door 122 uur (hij moge het mij vergeven wanneer ik hem tien uur tekort doe) lang jazzmuziek uit een piano te slaan en daardoor het kampioenschap langen afstand piano veroverde; terwijl ik tevens den grootsten eerbied koester voor de jongelui van beiderlei kunne, die op het oogenblik te Nieuw-York bezig zijn uit te maken, wiens intelligent hoofd den lauwerkrans zal dragen, die den kampioen-langen-duur-danser toekomt

Reeds eenigen tijd is deze sportieve krachtmeting aan den gang en er zijn wel een paar slachtoffers. doch er is nog geen beslissing gevallen.Een juffrouw riep na 260 uur dansen uit, dat het hoofd van haar partner haar niet beviel, daar hij op een idioot leek, een ontdekking, die nuchtere toeschouwers reeds lang voor den aanvang van den strijd hadden gemaakt; een ander meiske, dat meer dan tien dagen foxtrot achter haar ruggetje had, liep schreeuwende de zaal uit, terwijl een derde volslagen getroubleerd werd en het gebouw ronddartelde, imaginaire bloempjes plukkende en deze den lichtelijk verbluften toeschouwers in het knoopsgat stekende. Doch wie op zulke dingen let is een kniesoor; tenslotte zijn nog nooit groote idealen bereikt zonder offers; het is dus te begrijpen, dat een zoo belangrijk iets als het duurrecord foxtrotten niet uitgemaakt wordt, zonder dat persoonlijke ongelukken voorkomen.

Overigens vraag ik mij af, wanneer nu daar in Nieuw-York alle sportmenschen op een na, na drie honderd uur, in het plaatselijk gekkenhuis zitten en de overblijvende 100 pCt. Amerikaan de natie tot een oogenblik van eerbied gedwongen heeft, door het record op zijn naam te brengen, wat krijgen wij dan? Of, is dit nu werkelijk het laatste, en roepen wij bij een nieuwen aanval de politie of den dokter?

Francis Salabert brengt eenige hits uit de verschillende Parijsche revues, allereerst het lied door Mistinguett gelanceerd, On me suit, dat vrijwel alleen door haar creatie naam heeft gemaakt; de muziek van Pearly en Chagnon heeft niets om het lijf.

Uit de revue in het Casino de Paris komt de 6/8 onestep van René Mercier, Quand on est jeune, een werkje in het bekende Fransche genre, dat bij een groot deel van het publiek nogal gewild is. Weinig bewondering kan ik hebben voor een lied van Walter Kollo Wann und wo, dat in Parijs gaat als Quand on revient. De Duitsche operettecomponist heeft werkelijk wel eens beter werk geleverd.

Jose Senlis is de auteur van vele tango's, de laatste, die thans bij Salabert het licht zag Esclava bewijst, dat Senlis in dit genre tot de beste componisten behoort.

Tenslotte brengt de Fransche firma eenige Amerikaansche succesnummers voor Europa; van de Sylva, Brown en Henderson werd overgenomen het bekende lied uit Good News The best things in life are free, een axioma, dat niet ieder zonder strijd zal aanvaarden.

Uit hetzelfde musical play is afkomstig de sublieme Varsity Drag, die hier reeds eerder genoemd werd en die via de radio reeds bekendheid verkreeg. Het nummer bezit als dansmuziek buitengewone rhythmische kwaliteiten.

Van dezelfde auteurs (de Sylva, Brown en Henderson) is de Five Step uit de musical play Manhattan Mary, die thans te Nieuw-York gaat. Ook hier zijn het meer de rhythmische kwaliteiten dan de melodische, die dezen five step doen opvallen.

V. D. B.

Radio-Nieuws

RECTIFICATIE.

In ons Avondblad van Woensdag gaven wij eene beschrijving van de Haagsche Radiofabriek van de firma van der Heem en Bloemsma, Joan Maetsuyckerstraat 42—44—61. Hierbij noemden wij als tweeden ingenieur den heer Wels (moet zijn Lels).

Aangezien deze laatste naam sinds jaren een goeden klank heeft in radio-technische kringen, stellen wij er prijs op deze fout nog even goed te maken.

METZ & Co
LIBERTY AGENCY
AMSTERDAM DEN HAAG
BEGINT
2 JULI
OPRUIMING

Cadillac & La Salle
AUTOMOBIELEN
Agents voor Zuid-Holland
HAAGSCHE AUTOMOBIEL MAATSCHAPPIJ
's-GRAVENHAGE Koninginnegracht 11
ROTTERDAM Coolsingel 60

FEUILLETON

Het geheim van St. Clair

(Vrij naar het Engelsch).

2

Hurlingham kreeg drie dagen later een wonderlijk ernstige uitnoodiging van Denvil, om des avonds te negen uur bij hem te komen. Hij ging er heen en vond er óók St. Clair en Roston. Onmiddellijk begreep hij: de kwestie was nog niet afgedaan. Hij had ook immers al dien tijd gevoeld, dat ze er zóó niet afwaren!

Ga zitten, Hurlingham! zei Denvil. We moeten nog één keertje confereeren! Om maar dadelijk op het doel af te gaan: die vervloekte geschiedenis heeft mij heelemaal uit m'n rust gehaald. Ik zal je maar met ronde woorden zeggen: ik vind het een miserabele gedachte, dat ik met geld zou rondloopen, dat mij niet toekomt.

Prettig is het niet! sprak Roston.

En jij.... ging Denvil voort tot Hurlingham. Vind jij het zèlf een denkbeeld, waar je vrêe mee hebt? Voel jij je gelukkig bij de gedachte, dat het bed, waarop je slaapt, misschien aan een ander behoort en dat er maar één toeval moet gebeuren en de waarheid komt aan den dag —?

Allicht niet! zei Hurlingham.

Het is een beroerd idee! zei Roston, — Maar tòch....

Denvil heeft een plan! sprak St. Clair.

Rookgerei en drinkspul staan klaar, bedien je zelf. En luister nu. In de eerste plaats moeten wij overeenkomen, dat niemand onzer iets onderneemt buiten de voorkennis der anderen. Niemand mag op z'n eigen houtje gaan uitvisschen....

Waar zie je ons voor aan? vroeg Hurlingham.

Wéét ik wel! zei Denvil, maar 't is beter, dat 't gezegd wordt. Nu verder! Ik heb er over nagedacht en ik vind, dat waar twee van ons drieën volmaakt gerust zouden kunnen voortleven in het eerlijk bezit van hun geld.... dat 't dan verduiveld hard is, dat ze in een durende onrust moeten leven om der wille van den derde. Wat hebben we daaraan?

Het is waar! zei Hurlingham. Waarom zouden we daar allemaal onder gebukt gaan? Aan den anderen kant zou het pijnlijk zijn, als drie van ons — met inbegrip van St. Clair — den naam van den ongelukkigen vierden kende. St. Clair heeft niet 't recht, dien naam aan drie menschen mee te deelen. Neem nu eens aan — wat mogelijk is — dat de vierde man besloot rustig door te leven, zijn vermogen te behouden en de huwelijksacte (die St. Clair natuurlijk teruggeeft) te vernietigen.... dan had hij drie menschen om zich heen, die er van wisten! De overigen kunnen hem natuurlijk nooit bevelen, zijn plicht te doen. Wij kunnen hem niet commandeeren: „Roep je advocaat en verdedig je vermogen!" Maar hij zou altijd voelen, dat hij in onze oogen een treurige rol speelde. Hij zou altijd kunnen vreezen, dat een van ons eens iets vertelde, verried, al was het maar bij toeval.... Dat gevoel zou zijn besluit beïnvloeden, hem wellicht dwingen, zijn geld te offeren. Dat zou niet fair zijn. Zóó denk ik er over!

Hurlingham! sprak Denvil met grooten nadruk, jij legt den vinger op de wonde plek! Doordat St. Clair met zijn gebrek aan tact de zaak zóó aangepakt heeft, als hij deed.... en doordat Roston met zijn stomme vraag den bal aan het rollen heeft gebracht.... móét de waarheid eruit. Máár die waarheid gaat de anderen niets aan. Hoe doen we dat? Het is goed oppassen, dat we dit handig aanpakken!

Denvil stopte even, stak een sigaar op en ging toen door, voorzichtig zijn woorden kiezend.

Wij zouden van St. Clair kunnen verlangen, dat hij naar één van ons ging en hem onder vier oogen zei: „Dat ongelukkige schilderij is van jouw muur gevallen!" Maar dat zou verkeerd zijn. De kwestie is daarmee niet opgelost. Ik heb een beter voorstel. Op die tafel daar liggen papier en enveloppen. St. Clair zal in twee brieven schrijven: „Gij zijt het niet". En in den derden: „Gij zijt de man!" St. Clair zal die brieven sluiten en ieder onzer een ter hand stellen. Wij zullen die brieven mee naar huis nemen Hier openen we ze niet. Dan weet niemand iets, behalve de pechvogel.

Dat is een goed idee! zei Roston.

Denvil sprak voort: De eene onder ons, die de getroffene is, behoeft niets anders te doen dan zich niet te verraden en niemand zal ooit weten, wie hij geweest is. Hij kan dan een besluit nemen, zonder beïnvloed te worden. Van het oogenblik af, dat St. Clair de brieven uitreikt, is de kwestie wèrkelijk begraven!

Dit is een eervolle oplossing! zei Hurlingham nadenkend.

Twee van ons zijn dan opgelucht en de derde moet de kwestie maar met z'n geweten uitmaken! sprak Denvil.

Zonder angst voor onze critische oogen! zei Roston.

Maar St. Clair zal het toch weten! sprak Hurlingham.

Dat is iets anders! zei Denvil. St. Clair is blij dat hij zijn geheim kwijt is. Hij wilde onzen raad en dien hééft hij nu.

Ik zal hem stellig opvolgen! zuchtte St. Clair. Maar overleg nog eens, vóór het te laat is. Ik dacht de vorige maal al, dat jullie een definitief besluit namen en nu verander je het!

We veranderen het eenstemmig! zei Denvil. En wat jou betreft, St. Clair, je bent zulk een bèste vriend, we vertrouwen volkomen op je kieschheid! En ga nu aan de tafel zitten en schrijf de drie brieven!

St. Clair nam plaats voor de tafel.

Vergis je in vredesnaam niet! riep de dikke Roston.

Wees dáár maar niet bang voor! zei St. Clair, het voorhoofd vol diepe, zorgelijke rimpels.

Kom, zei Denvil. We staan voor het raam, tot St. Clair gedaan heeft.

Zoo deden de drie. Ieder hunner zocht naar een afleidend gezegde, niemand wist iets te bedenken. Ze hoorden St. Clairs pen krassen over het ritselend papier, ze hoorden hem de brieven vouwen en in de enveloppen steken, die hij daarna adresseerde.

Ik ben klaar! sprak St. Clair zacht.

Ze draaiden zich gelijktijdig om. Met sidderende handen gaf St. Clair ieder zijn brief.

In orde! zei Roston en stak den zijnen in z'n portefeuille.

Heel goed! sprak Hurlingham bedaard, zijn brief wegbergend.

Zoo eindigt de kwestie dus voor altoos! zei Denvil, zijn brief wegsluitend in zijn bureau.

St. Clair was lijkbleek. De anderen merkten het op en respecteerden het, dat hun vriend de kwestie zoo ter harte nam. St. Clair wàs een fijngevoelige vent.

Ik hef de zitting op! zei Hurlingham. Goeden nacht, Denvil!

— Tot ziens! antwoordde deze.

— Tot ziens! herhaalde Roston.

St. Clair knikte zwijgend.

Kom, 't is voorbij! zei Denvil opmonterend. We waardeeren het allemaal, dat je de zaak zoo keurig hebt aangepakt 't Is een lam geval, maar je deed wat je kon. Maak je zelf geen verwijten!

Denvil bleef alleen en ging snel naar zijn brief. Diep ademend las hij: „Gij zijt het niet!" Hij herademde en ging zitten. Roston of Hurlingham? fluisterde hij in zichzelf. Ik zou het graag weten!

Vóór Denvils huis, gingen de andere drie gelijktijdig uiteen. Hurlingham stapte in zijn auto. Daar opende hij zijn brief. „Gij zijt het niet" las hij. Hij staarde lang op dien eenen regel, die zóóveel pond sterling waard was. Hij voelde zich wonderlijk ernstig gestemd. Hij zou het geld onvoorwaardelijk hebben teruggegeven. Hij scheurde het papier aan snippers en mompelde: Denvil of Roston? Ik wou het wel eens weten!

Roston was te voet gegaan en had een restaurant opgezocht. Daar opende hij zijn brief, terwijl het strijkje speelde.

St. Clair had een taxi aangeroepen en reed er mee naar huis. Met den hoed nog op en zijn jas nog aan, zonk hij in een leunstoel en bedekte zijn bleeke gezicht met de handen. Na langen tijd stond hij op. Hoe wonderlijk, dat zijn vrienden, die toch zoo scherp en logisch dachten, niet begrepen hadden, dat de zaak toch zóó niet in orde was, niet in orde kòn zijn! Het ongeluk was, dat ze op het idee gekomen waren, dat het een van hen moest zijn. Aan die mogelijkheid had hij tevoren niet gedacht. Het was die plotselinge vraag van Roston geweest. En tóén liep het mis. Niemand was op het eenvoudige denkbeeld gekomen, had de waarheid bevroed, die zoo vlàk voor de hand lag: dat die vriend niet had bestaan! Dat hij, St. Clair, het zèlf geweest was, dat in zijn eigen huis een schilderij was neergevallen, waardoor 't vervloekt geheim ontdekt werd. Hij had hun raad gewild, hun vrijen, onbevangen raad, niet door medelijden beïnvloed. En hoe anders kwam het uit!

Wat moet ik nu doen? Wàt moet ik nu doen? zuchtte St. Clair. Vijftien jaar zorgeloos fortuin.... weggeven aan twee volwassen boeren, die niet dróómen van 't geslacht der St. Clairs? En als ik het láát.... wie geeft me mijn rust terug? Hard is het! Hard! Hard! Hard!

Terwijl St. Clair zoo met zichzelf streed, herlas de dikke Roston voor de tiende maal: „Gij zijt het niet." Denvil of Hurlingham! sprak hij tot zichzelf. Ik zou het graag weten!